

ESCOLA DE LA
paraula

FULL PER A LA LECTURA ORANT DE l'Evangelí

Jesús i la Samaritana
Jn 4,51-42

Jesús va saber que havia arribat a oïda dels fariseus que ell feia més deixebles i en batejava més que Joan. De fet, no era Jesús qui batejava, sinó els seus deixebles. Llavors va deixar Judea i se'n tornà a Galilea. Jesús havia de travessar Samaria. Arribà, doncs, a una població samaritana que es deia Sicar, no gaire lluny de la propietat que Jacob havia donat al seu fill Josep; allà hi havia el pou de Jacob. Jesús, cansat de caminar, s'assegué allí a la vora del pou. Era cap al migdia. Una dona de Samaria es presentà a pouar aigua. Jesús li diu:

—Dona'm aigua.

Els seus deixebles se n'havien anat al poble a comprar menjar. Però la dona samaritana preguntà a Jesús:

—Com és que tu, que ets jueu, em demanes aigua a mi, que som samaritana?

Cal recordar que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué:

—Si sabessis quin és el do de Déu i qui és el qui et diu: «Dona'm aigua», ets tu qui li n'hauries demanada, i ell t'hauria donat aigua viva.

La dona li diu:

—Senyor, no tens res per a pouar i aquest pou és fondo. D'on la trauràs, l'aigua viva? El nostre pare Jacob ens va donar aquest pou, i en bevia tant ell com els seus fills i el seu bestiar. Que potser ets més gran que ell?

Jesús li respongué:

—Tots els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set. Però el qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set: l'aigua que jo li donaré es convertirà dins d'ell en una font d'on brollarà vida eterna.

Li diu la dona:

—Senyor, dona'm aigua d'aquesta. Així no tindrè més set ni hauré de venir aquí a pouar:

TERCER DIUMENGE DE
quaresma

A

Autor: Mn. Teodor Suau i Puig

Bisbat de Mallorca

Ell li diu:

—*Ves a cridar el teu marit i torna.*

La dona li contesta:

—*No en tenc, de marit.*

Li diu Jesús:

—*Fas bé de dir que no en tens. N'has tengut cinc, i l'home que ara tens no és el teu marit. En això has dit la veritat.*

La dona li respon:

—*Senyor, veig que ets un profeta. Els nostres pares varen adorar Déu en aquesta muntanya, però vosaltres deis que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.*

Jesús li diu:

—*Creu-me, dona, arriba l'hora que el lloc on adoreu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres adoreu allò que no coneixeu; nosaltres adoram allò que coneixem, perquè la salvació ve dels jueus. Però arriba l'hora, més ben dit, és ara, que els autèntics adoradors adoraran el Pare en Esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han d'adorar-lo en Esperit i en veritat.*

Li diu la dona:

—*Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vengui, ens ho explicarà tot.*

Jesús li respon:

—*Som jo, el qui et parla.*

Molts dels samaritans d'aquell poble varen creure en Jesús. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedàs amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Per la paraula d'ell mateix encara molts més varen creure, i deien a la dona:

—*Ara ja no creim pel que tu dius. Nosaltres mateixos l'hem sentit i sabem que aquest és realment el salvador del món.*

LECTURA

Avui deixam la lectura de l'evangeli de Mateu per proclamar a l'Eucaristia un text del quart evangeli: la trobada de Jesús amb la Samaritana. És una tradició molt antiga llegir aquest evangeli en els diumenges de la Quaresma, perquè proporciona una bona ocasió per contemplar la gràcia del Baptisme, al qual es preparaven els catecúmens. Per a nosaltres pot ser l'oportunitat de donar gràcies per haver estat incorporats a la família de Jesús des de fa molts anys, anys que hem recorregut amb Ell fins al dia d'avui. Però fem també nosaltres la lectura del text que ens ajudi a endinsar-nos en el coneixement de la Paraula feta carn.

En aquest diumenge, la primera lectura està treta de l'Èxode, un altre dels llibres de la Sagrada Escripura que es llegeixen tradicionalment durant la Quaresma. L'última frase (17,7) diu: «Hi és o no hi és, el Senyor, enmig de nosaltres?» Pens que ens pot proporcionar el marc a partir del qual llegir el text de la Samaritana. L'expressió, en boca del poble d'Israel al desert, expressa el desconhort i el cansament dels israelites que no acaben d'entendre res del que els està passant. La realitat, la dura realitat del dia a dia, els és un vel espès que enterboleix la seva confiança en el Déu que els va treure de l'esclavatge d'Egipte «amb braç fort i mà poderosa», però que ara sembla desaparèixer entre les boires del present fatigós. Talment nosaltres avui, quan veim el telenotícies ple de males noves que podrien no ser-hi, però que hi són i s'hi mantenen de manera tossuda. Massa vegades la vida sembla negar la presència en la història d'un Déu tot bondat i interès per a la nostra felicitat. La malaltia, la mort, la injustícia, l'opressió... Aleshores, per a molts la vida es converteix en temptació: no val la pena seguir Jesús, sembla inútil resar, celebrar l'Eucaristia, formar part d'una Església pecadora... Què hem de pensar? Què hem de fer? Vet aquí allò que ens pot ajudar a aclarir la narració de Jesús amb la Samaritana.

Una dona que ha cercat la felicitat i no l'acaba de trobar en la successió de les seves experiències sexuals. Una dona que, a més de samaritana (segons la mentalitat dels jueus del temps, pertanyent a la banda equivocada de la humanitat), és dona (segons la mentalitat del temps, un ésser de segona categoria, incapacitada per a qualsevol cosa que no sigui tenir fills, i ella no en té) i membre d'un poble que viu en l'error (segons la mentalitat del temps, Samaria és l'antítesi d'Israel, a causa de la seva fe errada). Doncs és a aquesta dona, precisament, que Jesús es dirigeix per fer-li una sèrie de confidències tendents a provocar una experiència que li canviarà la vida. Nosaltres ens fixarem només en alguns detalls.

«Si coneguessis...» No hi ha dubte: necessitam conèixer més Jesús. Hi ha persones que han evolucionat en tot durant el curs de la seva vida (tenen ordinador i mòbil, van vestides de manera molt diferent de fa quaranta anys, són més tolerants i permissives...), però pel que fa a l'univers de la fe, no han anat més enllà del que sabien en fer la primera comunió. Res d'estrany, per tant, que els sembli tot ben passat de moda. Perquè hi està. Allò que no hi està és la relació fonda, única, irrepetible amb el Senyor vivent entre nosaltres. Conèixer Jesús. Vet aquí el gran desafiament a què ens convida aquesta pàgina de l'evangeli. Conèixer què vol dir escoltar-lo, cercar-lo, servir-lo en la necessitat dels germans i mantenir amb aquest llargues estones de contacte en la pregària. Jesús ens diu: «Si coneguèssiu la sort que teniu de ser deixebles meus, la vida seria per a tots vosaltres molt més interessant.» Una primera crida, per tant, a veure el telenotícies amb uns altres ulls: els ulls fonsos de l'Amor del Pare que hem après en Jesús.

Segon: diu la Samaritana a Jesús: «Senyor, dona'm aigua d'aquesta. Així no tindrè més set ni hauré de venir aquí a pouar.» I Jesús li respon: «Jo, el qui parla amb tu, som el Messies, el Crist!» Ja tenim la resposta que cercàvem a la pregunta plantejada per la primera lectura: «Hi és, el Senyor, amb nosal-

tres?» La resposta és: sí. I passar de la por a la confiança és la seva proposta. Ell és l'únic capaç d'alliberar-nos de tota por (el Messies), perquè ens ofereix anar per la vida en la seva companyia, mai més sols. I en aquest camí que farem plegats passaran coses: ens veurem a nosaltres d'una altra manera; entendrem que l'altre és un germà perquè és un fill del mateix Pare; contemplarem la història com l'escenari de la lluita a mort entre la llum i les tenebres, el Bé i el Mal, però a la llum de l'Amor, que assegura la victòria.

Tot això, per a nosaltres, no és la teoria bella d'una utopia impossible, és una experiència nascuda de la font del Baptisme que rebérem segurament fa ja molts anys. Ho agraïm en aquest diumenge tercer de Quaresma.

CONTEMPLACIÓ

Avui ens farà bé posar els ulls del cor en la persona de Jesús. Podem contemplar-lo reunit amb els seus deixebles, parlant-los de l'Amor sense límits. I perquè no pensin que es tracta d'una teoria impossible, el podem veure mentre cura malalts, treu dimonis, cerca obrir els horitzons de la gent que es topa amb ell... El podem seguir quan es retira a pregar... Podem deixar-nos sorprendre per la seva bondat, per la seva tendresa immensa, infinita, fins a esdevenir l'home-pels-altres en tots i cada un dels moments de la seva història... I, després, romandre en silenci, corpresos, mentre ens brolla del cor un diàleg amb Ell agraït, amorós, també tendre, sense frisar...

ORACIÓ

Et podrà ajudar llegir el salm 23/22:
*«El Senyor és el meu pastor...
que em coneix com el bon pastor coneix les seves ovelles...»*

Continuant amb la nostra petita escola d'oració,
us parlaré ara d'un altre sistema pràctic i fàcil:
imagina que et trobes a la vora del pou on Jesús i la Samaritana parlen.
Imagina el lloc: arbres, roques, el paisatge que es colombrava;
imagina't que sents les paraules de tots dos...;
para l'atenció en el posat de Jesús; intenta arribar al seu cor;
contempla el seu interès per ajudar aquella dona;
penetra el secret de Jesús,
la seva estranya —divina— capacitat de creure en l'Amor...
fins que et trobis fonament identificat amb Ell.
Demana-li la gràcia de conèixer-lo més i més.
D'estimar-lo. Demana-li que sigui el teu Amat per sempre.

